

HOOFDSTUK 1

Maastricht, 11 november

Carmen had deze baan echt nodig en ze zou hem krijgen ook. Vanochtend nog had ze Daron op het hart gedrukt dat hij de lange lokken, die tot net boven haar stuitje kwamen, niet mocht knippen. Die haren die Gijs zo mooi had gevonden, waarop zelfs haar grootste vijanden op de middelbare school jaloers waren geweest, en die haar moeder Paula – toen ze jong was – iedere ochtend in twee dikke vlechten vlocht. In hun kleine ouderwetse badkamer, op die ongemakkelijke houten stoel zonder leuning. Haar moeders valse interpretatie van Mecano's *Hijo de la Luna*.

Nu, amper vijf uur later, zat ze op het Vrijthof met een tijdloze bob en was er zeker 50 centimeter van haar haar af.

Ai.

Toegegeven, Daron had gelijk en haar gezicht was er inderdaad door veranderd, maar ja, hij had dan ook niet voor niets de meest trendy kapsalon van Limburg. Toch wist ze niet of ze nu al spijt had van wat een spontane improvisatie leek, die een symbolisch *adieu* betekende van het leven dat ze tot voor kort had geleefd. *Ze kon niet meer terug.*

Haar vingers, weggestopt in de warme zak van haar jas, volgden de vorm van het metalen, open hart, waaraan de sleutel van het huis in Rotterdam hing.

Haar thuis. Niet meer.

Uiteraard was ze veel te vroeg voor deze afspraak, de enige die ze in de afgelopen vier weken had staan.

Ze staaarde van de eeuwenoude Sint Servaasbasiliek naar de Sint Janskerk, opnieuw betoverd door de schoonheid van het verleden. Als ze op haar zeventiende geschiedenis was gaan studeren, zoals ze haar moeder en Quim had beloofd toen die naar Madrid vertrokken, dan had haar leven er totaal anders uitgezien. Misschien stond ze dan nu voor de klas, of werkte ze als archivaris voor de gemeente Rotterdam. Had ze een partner die hetzelfde deed en spendeerden ze hun vrije tijd met koken of met het uitlaten van hun herdershond. Iedere zondag de bossen in, terwijl ze gemoedelijk debatteerden over de invloed die de donkere middeleeuwen hadden op de ontwikkeling van de hedendaagse mens.

In plaats daarvan had ze haar plannen in het water laten vallen. Nu was ze, zoveel jaren later, gedwongen haar geflopte leven te verlaten.

Terwijl haar ogen van die spectaculaire kerk naar het Spaans Gouvernement gleden, kreeg ze een opwinding in haar buik die ze al lang niet meer had gevoeld. Ja, ze zou deze baan krijgen, al moest ze er letterlijk voor vechten. Niet omdat het idee om als secretaresse voor een advocatenkantoor te werken haar nou zo aansprak, maar omdat ze een frisse start moest maken. Alleen zo kon ze verder werken aan haar volgende doel. Ze haalde een klein boekje met een donkerbruine, glinsterende kaft uit haar tas. Hij had jarenlang in haar boekenkast gelegen, zo'n Expedit-kast van Ikea die iedereen had en die er in de winkel zo leuk uitzag. Eenmaal thuis werd de vakjeskast al snel een tentoonstelling van rommel.

Een maand geleden, toen ze halsoverkop haar spullen pakte, had ze het boekje in een opwelling meegenomen.

Eenmaal in de trein naar Maastricht, had ze er voor het eerst wat in geschreven:

Doelstellingen komend jaar:

Opleiding

Eigen zaak openen

‘*Wilste nog getrinke?*’ vroeg de jonge vrouw die haar een half uur geleden koffie had gebracht. Verstrooid keek Carmen naar het tafeltje voor zich. Op hetzelfde moment als de serveerster zag ze de onaangeraakte kop koffie, die nu lauw moest zijn. ‘*Och, dat had iech neet gezeen,*’ merkte die enkel op voordat ze doorliep naar het volgende tafeltje.

De winter was vroeg dit jaar, maar ondanks het koude winterweer begon het drukker te worden op het verwarmde terras. Moeders met dochters, vrienden onder elkaar, naast haar een Duits gezin met twee kleine kinderen. Ze waren gekomen om te winkelen voor de feestdagen. Nu Carmen zich bewust was van haar omgeving, kon ze de aanstekelijke geur van glühwein en warme chocolademelk ruiken. Een bejaard stel nam plaats aan een tafeltje aan het plein. De vrouw pakte de donkerbruine plaid die over de stoelleuning lag om haar benen te bedekken. Terwijl Carmen toekeek, ging er een rilling door haar lichaam.

Vlug nam ze een slok van de koffie, die toch niet zo koud was als ze had gedacht. Ze bekeek haar evenbeeld in het spiegeltje dat Seda haar vanochtend in de salon had gegeven. Mokka, goud en lichtgrijs: haar favoriete kleuren, die haar hazelnootbruine ogen ook nog eens een mooi accent gaven. Precies die kleuren die Gijs verafschuwde. Hij hield juist meer van felle kleuren zoals

rood, paars en blauw. Waren dat niet juist de drie kleuren die het lingersetje hadden gehad toen ze... - STOP.

Ze voelde haar mobieltje trillen. Hij ging twee, drie, vier keer over voordat ze hem eindelijk uit haar te grote tas had gevist.

‘Hallo?’ begroette ze de anonieme beller gejaagd.

‘Goedemorgen, u spreekt met Carl de Win van ABC Opleidingen. Spreek ik met Carmen Gutiérrez?’ De man had een zangerig, lokaal accent en viel vrijwel niet over haar achternaam. Toch moest Carmen even schakelen.

‘Ja?’

‘U heeft zich ingeschreven voor de informatiebijeenkomst voor de avondopleiding Business die op 1 december wordt georganiseerd.’ Hij stopte even, alsof hij haar de gelegenheid wilde geven te bevestigen. Stilte.

‘Dat klopt toch?’ vroeg hij nu.

‘Ja.’ Carmen luisterde tegelijkertijd met een half oor naar de klok van de Sint Janskerk en realiseerde zich dat ze nog maar 15 minuten had voordat haar sollicitatiegesprek begon. Gehaast griste ze haar portemonnee uit haar tas en legde een biljet van 5 euro op de tafel, schuin onder het schoteltje om te voorkomen dat het papieren geld kon wegwaaien. Snel begon ze het grote plein schuin over te steken richting de Brusselsestraat.

‘U gaf in de aanvraag aan dat u wellicht met twee personen zou komen, is dit nog steeds het geval?’

‘Ja.’ Met haar broer Quim.

‘Dan noteer ik dat u met z’n tweeën komt. U wordt rond half zeven verwacht voor een kop koffie of thee.’ Hij klonk nu alsof hij dit verhaal al minstens tien keer

had afgestoken, waarschijnlijk was hij de gelukkige die alle geïnteresseerden moest bellen.

De wind was snerend koud en Carmen baalde ervan dat ze haar telefoon aan haar oor moest houden, waardoor ze haar lichtgrijze, gevoerde trenchcoat nu niet dicht kon doen. Haar voeten, slechts gehuld in een panty en in pumps gestoken, voelden lichtelijk onderkoeld aan.

‘Prima,’ onderbrak ze hem nog net niet klappertandend. Haar andere, warme hand omklemde nog altijd de sleutelbos.

‘Vervolgens gaat het programma om zeven uur van start,’ ging Carl verder. ‘U heeft aangegeven graag meer informatie te willen over de opleiding NEVI. De presentatie wordt gegeven door de heer Van der Vaart.’

Het begon te miezeren en aangezien de temperatuur niet ver boven het vriespunt lag, moest ze opletten voor gladheid. Carmen slikte een vloek in toen haar pump over de gevaarlijk gladde keien gleed.

‘Na de presentatie is er rond half negen nog een korte afsluiting die wordt gegeven door een gastspreker, dat is deze keer de heer Hartog.’

De miezer werd heviger. Gelukkig zat er zoveel haarlak in haar bob dat zelfs een orkaan haar kapsel nog niet in de war kon brengen. Was het niet zo dat make-up netjes blijft zitten zolang je er niet aan komt?

‘U bent bij deze ingelicht. Als u geen vragen meer heeft, stuur ik u een bevestiging per mail waarin u nogmaals het programma kunt teruglezen.’

Ze bedankte hem kort, geïrriteerd omdat hij haar net nu had opgehouden. Ieder ander tijdstip had ze hem nog wat vragen kunnen stellen, bijvoorbeeld of het van

toegevoegde waarde was dat ze het zorgvuldig opgestelde businessplan, dat ze vorige week had geschreven, meenam.

Ondanks de slechte timing gaf het telefoontje haar positieve energie. Met een beetje geluk kon ze zelfs in januari nog beginnen met de opleiding.

Een paar verdwaalde duiven landden voor haar op het plein en geschrokken week ze op het laatste moment uit. Het laatste wat ze nu wilde, was duivenpoep op haar...

'Hej, loer oet!' Even leek ze sterretjes te zien, terwijl haar voeten de lucht in vlogen, gevolgd door de rest van haar lichaam, om vervolgens verrassend zacht te landen... op de rugzak van een scholier, die nu zelf ook naast zijn fiets lag. Een moment keken ze elkaar perplex aan. Het was Carmen die als eerste haar stem terugvond.

'G-gaat het?' Moeizaam kwam ze overeind en rekte en strekte haar armen en benen om te voelen of alles in orde was. Gelukkig was er niets aan de hand.

'Jao, ut get huur.' De jongen kwam zelf ook overeind, griste zijn tas van de grond en zette die achterop de fiets, die hij met een vloeiende beweging alweer in zijn hand had.

'Nou, met mij ook hoor,' zei ze groter dan ze zich voelde. Wat kon een klein fietsongeluk toch een geniepige pijn veroorzaken. Ze streek haar jas glad en zag toen dat de jongen verschrikt zijn hand voor zijn mond hield.

Met grote ogen zei hij: *'Het spijt me van uw panty!'* Carmen volgde zijn blik naar haar benen en kreunde hardop toen ze de ladders zag. In een fractie van een seconde overwoog ze om nog snel de Hema in te sprinten, maar dan zou ze zeker te laat zijn.

‘Jeetje,’ zei ze automatisch, maar toen ze de geschrokken blik van de jongen opving, schudde ze gemoedelijk haar hoofd. ‘Het geeft helemaal niks, ik was toch juist op weg naar huis. Kan gebeuren. Als alles verder goed met je is, ga ik verder.’

Oh - verdorie.

Ondanks alle commotie was ze toch ‘maar’ twee minuten te laat, maar eenmaal voor de statige deur van het prachtige Victoriaanse pand, voelde ze haar hart in haar keel kloppen.

‘Jij moet Carmen zijn.’ Uit een zwarte auto die aan de straat geparkeerd stond, stapte een oudere vrouw. Ze glimlachte vriendelijk, waarbij de rimpeltjes rondom haar ogen haar gezicht in een zachte plooi trokken. Ze nam Carmen aandachtig op: ‘Kindje, wat is er met jou gebeurd?’

‘Een ongelukje met een fietser,’ antwoordde Carmen zo neutraal mogelijk. De oudere vrouw schudde triest haar hoofd. ‘Ze kijken ook niet uit. Kom snel verder, je bent helemaal verregend.’ Ze deed de deur open en wenkte Carmen haar te volgen, de massale hal met het immens hoge plafond door. Net voordat Carmen het advocatenkantoor binnenliep, ving ze een blik op van haar spiegelbeeld in de antieke spiegel die naast de deur hing.

Aye madre, ze zag er verschrikkelijk uit!

Haar korte haren hingen als slierten om haar gezicht en de jurk kleefde aan haar lichaam als een lauw etiket om een potje jam. Ze durfde niet omlaag te kijken naar de grove ladders in haar panty, maar wist dat als die nog verder scheurden ze hier in haar blote benen zou rondlopen.

Eenmaal de glazen deur voorbij, draaide de oudere vrouw zich om en wenkte haar verder te komen.

‘Ik ben Ans Dijkstra, maar dat wist je natuurlijk van Valentina. Dit is mijn kantoor. Ik vind het bijzonder om je na zo’n lange tijd eindelijk te ontmoeten, ik heb zo veel over je gehoord.’ Ze pakte Carmens doorweekte jas aan en hing hem aan een hanger boven de verwarming. ‘Vaaltje vertelde me dat jij en Natascha al jarenlang dikke vriendinnen zijn. Mooi is dat hoor, zo’n vriendschap. Weet je hoelang wij al bevriend zijn?’

Dus deze vriendelijke dame was de eigenaresse van dit kantoor, dat bekend stond als een van de meest succesvolle kantoren van de regio.

‘Euh...’

‘Nou?’ vroeg Ans opnieuw.

Tja, was dit een strikvraag? ‘Ik weet het niet, twintig jaar?’ probeerde Carmen voorzichtig. Ans schaterde het uit, alsof ze een goede mop had gehoord.

‘Nou ben je wel heel bescheiden, maar dat weet je wel hè. Meer dan dertig jaar zijn wij al vriendinnen, 33 als ik me niet vergis. Goed, wat kan ik voor je inschenken: koffie of thee?’ Ze stonden inmiddels in een brede, open ruimte met links van hen een grote balie.

‘Koffie graag,’ bedankte Carmen haar en zodra Ans naar het keukentje liep, griste ze haar mobiel uit haar te grote tas. *‘Panty kapot, nieuwe please!’*

Nu maar hopen dat Daron net zoveel verstand had van vrouwenkleding als van vrouwenhaar.

‘Ongelukje gehad?’ De hese vrouwenstem klonk alsof ze een nacht in een rokerige en zeer luide kroeg had overleefd. Zo zag ze er niet uit, zag Carmen tot haar verbazing toen ze zich verrast omdraaide en oog in oog

stond met de eigenaresse van de stem. De vrouw tegenover haar had blonde haren die wel lichtgevend leken en de gevlochten knot, die zorgvuldig in elkaar was gedraaid, liet een fijn gezicht zien met hoge jukbeenderen. Ze droeg een strakke, zwarte jurk die tot boven haar knieën viel, waarmee hij een smalle, bijna dunne taille accentueerde.

‘Tja,’ was het enige dat Carmen kon bedenken.

‘Mijn naam is Saskia Anna van Soest maar je mag me gerust Saskia noemen. Ik ben senior advocaat fiscaal recht en werk onder andere met Ans samen.’ Carmen schudde haar hand en besloot de eerdere vraag te negeren. Het was misschien kinderachtig, maar ze vond deze vrouw nu al niet aardig.

‘O Saskia, je bent er al,’ begroette Ans de blonde vrouw, terwijl ze haar hoofd om de hoek van de keukendeur stak. ‘Ik heb Pieter ook gevraagd nog even zijn gezicht te laten zien. Is hij er al?’

‘Ja, hij legt de laatste hand aan zijn zaak,’ antwoordde Saskia met opnieuw die rokerige stem. Ze draaide zich om richting een tweetal vergaderzalen, waarvan een van de deuren op een kier stond.

‘Ik zal je voorgaan naar de zithoek,’ bood Saskia aan. De belerende klank in haar stem ontging Carmen niet.

Het kantoor was stijlvol ingericht, waarbij veel gebruik was gemaakt van wit en hout, twee elementen die ruimte creëren. Grote sierplanten die met kerstballen waren gedecoreerd stonden in de hoek.

Twee bankstellen en een bijpassende fauteuil stonden om een lage salontafel van glas waaronder wat vaktijdschriften verspreid lagen.

‘Mooi hier,’ kon ze niet nalaten op te merken. De blonde advocate keek ook naar de tijdschriften. ‘Ja. Die tijdschriften zul je nodig hebben als je hier gaat beginnen.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Carmen goedwillend.

‘Ja,’ herhaalde Saskia en ze glimlachte. Sarcastisch of meelevend, Carmen wist het niet.

‘Koffie?’ Ans kwam aangelopen met het volle dienblad en zette die tussen hen in op de glazen salontafel.

‘Lekker. Zwart graag.’

Carmen keek de open ruimte in. Ze telde een aantal deuren die aan de open ruimte grensden en in de hoek naast de ingang stond een balie waarachter een tweetal brede bureaus stond.

‘Zoals je ziet, had ik wat meer personeel in gedachten toen ik het kantoor kocht,’ merkte Ans droog op. ‘Het is soms moeilijk om de toekomst te plannen. Uiteindelijk komt de omvang van het kantoor nu wel van pas. Ik denk dat Vaal je al heeft verteld waarom we op zoek zijn naar een secretaresse.’ Zonder een reactie af te wachten, ging ze verder: ‘Het is een uitbreiding, geen vervanging. We werken aan-’ Ze onderbrak zichzelf toen een mollige, middelbare, man in een ouderwets streepjespak zich bij hen voegde en zich voorstelde als Pieter. ‘Nou, leg jij het maar even uit,’ delegerde Ans. ‘Jij bent...